

Οἱ ἑπτὰ φράσεις τοῦ Χριστοῦ στὸν σταυρό.

Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

Θέλετε νὰ μάθετε τὴ σημασία ἐκείνων τῶν ἑπτὰ φράσεων τὶς ὁποῖες εἶπε ὁ Κύριος πάνω στὸν σταυρό. Δὲν εἶναι σαφεῖς;

Πρώτη φράση: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23, 34). Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Χριστὸς ἔδειξε τὸ ἔλεός του ἀπέναντι στοὺς ἐκτελεστές Του, τῶν ὁποίων ἡ μοχθηρία δὲν ὑποχώρησε οὔτε ὅταν ὑπέφερε στὸν σταυρό. Τὸ δεύτερο εἶναι ὅτι βροντοφώνησε ἀπὸ τὴν κορυφή τοῦ βράχου τοῦ Γολγοθᾶ μία ἀποδεδειγμένη ἀλλὰ ποτὲ καλὰ συνειδητοποιημένη ἀλήθεια, δηλαδή ὅτι αὐτοὶ ποὺ πράττουν τὸ κακὸ ποτὲ δὲν ξέρουν τί κάνουν. Σκοτώνοντας τὸν Δίκαιο στὴν πραγματικότητα σκοτώνουν τὸν ἑαυτό τους καὶ ταυτόχρονα δοξάζουν τὸν Δίκαιο. Κατάπατώντας τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ δὲν βλέπουν τὴ μυλόπετρα, ἡ ὁποία ἀόρατα κατεβαίνει πρὸς αὐτοὺς γιὰ νὰ τοὺς συνθλίψει. Ἐμπαίζοντας τὸν Θεὸ δὲν βλέπουν τὰ πρόσωπά τους νὰ μεταμορφώνονται σὲ θηριώδη ρύγχη. Διαποτισμένοι ἀπὸ τὸ κακὸ ποτὲ δὲν ξέρουν τί κάνουν.

Δεύτερη φράση: «Ἄμην λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. 23, 43). Αὐτὸς ὁ λόγος ἀπευθύνεται στὸν μετανιωμένο ληστή στὸν σταυρό. Πολὺ παρήγορος λόγος γιὰ τοὺς ἀμαρτωλούς, οἱ ὁποῖοι τουλάχιστον τὴν τελευταία στιγμή μετανοοῦν. Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπερίγραπτα μεγάλο. Ὁ Κύριος ἐκπληρώνει τὴν ἀποστολὴ Του ἀκόμα καὶ στὸν σταυρό. Ἔως τὴν τελευταία του πνοὴ ὁ Κύριος σώζει ἐκείνους ποὺ δείχνουν καὶ τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία νὰ σωθοῦν.

Τρίτη φράση: «Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου» (Ἰωάν. 19, 26). Ἔτσι εἶπε ὁ Κύριος στὴν Ἁγία Μητέρα Του ποὺ στεκόταν κάτω ἀπὸ τὸν σταυρὸ μὲ τὴν ψυχὴ σταυρωμένη. Καὶ στὸν ἀπόστολο Ἰωάννη λέγει: «Ἴδου ἡ μήτηρ σου» (Ἰωάν. 19, 27). Αὐτὸς ὁ λόγος δείχνει τὴ φροντίδα, ποὺ ὁ καθένας χρωστᾷ στοὺς γονεῖς του. Γιὰ δέξ, Ἐκεῖνος ποὺ ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ἀνθρώπους: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» (Ἐξ. 20, 12) ἐκπληρώνει τὴν ἐντολὴ Του τὴν ὑστατη στιγμή.

Τέταρτη φράση: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνατί μὲ ἐγκατέλιπες;» (Ματθ. 27, 46). Αὐτὲς οἱ λέξεις δείχνουν, τόσο τὴν ἀδύναμη ἀνθρώπινη φύση, ὅσο καὶ τὴν προορατικότητά τοῦ Κυρίου. Ὁ ἄνθρωπος πάσχει, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο ὑπάρχει ἓνα μυστήριο. Δέξ, μόνον αὐτὲς οἱ λέξεις μποροῦσαν νὰ διαλύσουν τὴν αἴρεση, ἡ ὁποία ἀργότερα τράνταζε τὴν ἐκκλησία καὶ ἡ ὁποία λανθασμένα κήρυττε ὅτι ἡ Θεία φύση ὑπέφερε στὸν σταυρό. Ὅμως, ἐν τῷ μεταξύ, ὁ αἰώνιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γι' αὐτὸ καὶ ἐνσαρκώθηκε ὡς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ εἶναι ὡς ἄνθρωπος στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ, γιὰ νὰ μπορέσει ὅταν ἔλθει ἡ στιγμή νὰ πάσχει γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ πεθάνει γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Γιατί ἂν ἡ Θεία φύση τοῦ Χριστοῦ ἔπασχε στὸν σταυρό, θὰ σήμαινε ὅτι ἡ Θεία φύση τοῦ Χριστοῦ θὰ πέθαινε. Καὶ αὐτὸ οὔτε κἂν ἐπιτρέπεται νὰ διανοηθοῦμε. Ἐντρυφήστε ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖτε σ' αὐτὲς τὶς μεγάλες καὶ φοβερὲς λέξεις: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνατί μὲ ἐγκατέλιπες;».

Ἡ πέμπτη φράση: «Διψῶ» (Ἰωάν 19,28). Τὸ αἷμα Του ἔρρεε. Γι' αὐτὸ καὶ διψοῦσε. Ὁ ἥλιος ἦταν κατὰ τὴ δύση του, ἤδη Τοῦ χτυποῦσε τὸ πρόσωπο καὶ μαζί μὲ τὰ ἄλλα βασανιστήρια καιγόταν πολὺ. Φυσικὸ ἦταν νὰ διψᾷ. Ἀλλὰ, Κύριε, διψοῦσες ὄντως γιὰ νερὸ ἢ γιὰ ἀγάπη; Μήπως διψοῦσες ὡς ἄνθρωπος ἢ ὡς Θεός, ἢ καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο; Ἴδου ὁ Ρωμαῖος λεγεωνάριος Σοῦ πρόσφερε ἓνα σπόγγο βρεγμένο στὸ ξύδι. Μιά σταγόνα ἐλέους, τὴν ὁποία δὲν αἰσθάνθηκες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες κρεμασμένος στὸν σταυρό! Αὐτὸς ὁ Ρωμαῖος στρατιώτης ἀπαλύνει κάπως τὴν ἀμαρτία τοῦ Πιλάτου -τὴν ἀμαρτία τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας- ἀπέναντί Σου, ἔστω καὶ μὲ ξύδι. Γι' αὐτὸ θὰ

ἀφανίσαι τὴν Ῥωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν, ἀλλὰ στὴ θέσιν τῆς θὰ οἰκοδομήσῃς νέα.

Ἡ ἕκτη φράση: «Πάτερ, εἰς χεῖρας σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμα μου» (Λουκ. 23, 46). Πού σημαίνει ὅτι ὁ Υἱὸς παραδίδει τὸ πνεῦμα Του στὰ χεῖρα τοῦ Πατρὸς Του. Γιὰ νὰ γίνῃ γνωστὸ, ὅτι ἀπὸ τὸν Πατέρα ἦρθε καὶ ὄχι αὐτεξουσίως, ὅπως τὸν κατηγοροῦσαν οἱ Ἑβραῖοι. Ἀλλὰ ἀκόμα οἱ λέξεις αὐτὲς ἐλέχθησαν γιὰ νὰ τὶς ἀκούσουν οἱ βουδιστές, οἱ πυθαγόρειοι, οἱ ἀποκρυφιστές, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ φιλόσοφοι, οἱ ὁποῖοι φλυαροῦσαν περὶ μετοίκισης τῆς ψυχῆς τῶν νεκρῶν ἀνθρώπων σὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ἢ ζῶα, ἢ φυτὰ, ἢ ἀστέρια, ἢ μεταλλικὰ στοιχεῖα. Πετάξετε ὅλες αὐτὲς τὶς φαντασίαι καὶ δεῖτε ποῦ κατευθύνεται τὸ πνεῦμα τοῦ νεκροῦ Δικαίου: «Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμα μου»!

Ἡ ἕβδομη φράση: «Τετέλεσται» (Ἰωάν. 19, 30). Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τελειώνει ἡ ζωὴ. Ὁχι! Ἀλλὰ ὅτι τελειώνει ἡ ἀποστολὴ ἢ ἐπιτελεσμένη στὴ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τελείωσε, καὶ ἐπισφραγίσθηκε μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἐπίγειο θάνατο, τὸ θεῖο ἔργο τοῦ μοναδικοῦ ἀληθινοῦ Μεσσία τῶν ἀνθρώπων. Τελείωσαν τὰ βασανιστήρια, ἀλλὰ ἡ ζωὴ μόλις ἀρχίζει. Τελείωσε ἡ τραγωδία ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ δράμα. Στὴ σειρὰ ἔπεται, τὸ μεγαλειῶδες ἀξίωμα: νίκη πάντων στὸν θάνατο, ἀνάστασις, δόξα.

Πηγή : <https://www.imsn.gr/>